

Đức Tin Của Một Người Tin Lành

Mới đây tôi được chứng kiến một câu chuyện đáng chú ý của Rick Nelson, một thanh niên trẻ, người Tin Lành rất có lòng yêu mến Đức Mẹ và chuỗi Mân Côi. Lúc đó, tôi đang giảng tĩnh tâm cho một trường đạo tại một giáo phận ở Erie, Pennsylvania. Trong cuộc tĩnh tâm đó có khoảng 200 thanh thiếu niên. Họ trao cho tôi phụ trách hai nhóm khác nhau.

Ngày đầu tiên, tôi để ý thấy một thanh niên ngồi trên một chiếc xe lăn đậu ngay trên lối đi giữa hai bên hàng ghế. Con mắt tôi bị sức hút bởi người thanh niên trẻ này. Rick bị tê liệt hoàn toàn từ vai trở xuống. Ngay cả những ngón tay cũng không thể cử động được. Hai bàn tay bị niềng với mấy miếng kẹp, và trên một bàn tay có một xâu chuỗi Mân Côi. Rick ngồi đó với một nụ cười rất tươi, nói lên sự rạng rỡ trên khuôn, và một cái gì đó đang bùng cháy trong anh. Tôi chưa bao giờ thấy một khuôn mặt lại có vẻ hạnh phúc như vậy.

Rick chừng 21 tuổi, đẹp trai. Trong giờ giải lao anh bỏ một ống túp vô miệng, tôi nghĩ rằng anh thở bằng ống túp đó. Anh xê dịch trên chiếc xe lăn, và đẩy về hướng tôi nói: “Con rất vui mừng được gặp cha. Con thường thấy cha trên đài EWTN.”

Rick tới từ tiểu bang Cleveland, Ohio. Một hành trình thật xa xôi. Mẹ của anh chở tới bằng một chiếc xe van, đặc biệt dành cho người ngồi xe lăn. Câu chuyện của anh gây sự thích thú đối với tôi, đặc biệt là khi biết anh là một người Tin Lành.

Lúc 16 tuổi, Rick bị đụng xe bởi một người lái xe say rượu và từ đó toàn thân anh bị liệt hoàn toàn, nhưng anh không lấy thế làm cay đắng, buồn phiền khi kể lại câu chuyện tai nạn của anh mà còn có vẻ phấn khởi, vui vẻ nữa. Thật không thể tưởng nổi.

Trong khi đó, tôi mới nhổ một cái răng cấm sau khi nướu răng hàm trên bị làm độc. Sự khó chịu này dây dưa từ ba tháng nay làm tôi rất khó chịu và bức mình vì họ để một cái ống trong miệng tôi nên nói năng rất khổ sở. Tôi lo lắng cho cái nướu răng bị đau và cái răng hàm bị nhổ, tôi cố gắng giữ cho tinh thần để không giận dữ Chúa. Tôi thắc mắc là bao giờ Chúa mới chữa lành cho tôi? Còn người thanh niên tàn tật tê liệt toàn thân này, ngay cả ngón tay cũng không cử động được nhưng lại sống rất vui vẻ, không than trách một câu. Tình trạng khổ sở này xảy ra cho anh không phải chỉ ba tháng mà đã năm năm rồi nhưng chưa bao giờ được Chúa chữa lành.

Tôi hỏi Rick: “Con có bức tức phiền muộn về người đã gây tai nạn cho con không?”

- “Thưa cha không, con đã tha thứ cho anh ta rồi, bởi vì Thiên Chúa dạy chúng ta phải tha thứ.” Rick trả lời.

- Tôi tiếp: “Như vậy, con có giận dữ Thiên Chúa không?”

- “Thưa cha không, vì nếu chuyện này không xảy ra thì con chẳng bao giờ biết Chúa Giêsu. Cả ngày con không thể làm gì khác hơn là coi đài EWTN – con rất thích cái chương trình của cha, và khi nào con không coi TV được thì con lần chuỗi Mân Côi.”

Tôi nhìn xuống bàn tay anh hỏi: - “Con có thể dùng mấy ngón tay để Lần Hạt không?”

- “Dạ thưa không. Mẹ con bỏ chuỗi này giữa các ngón tay con vì không điều khiển được nên nhiều khi con lộn lộn, thay vì đọc 10 kinh thì con phải đọc tới 15 kinh. Khi lần hạt, nếu con không chắc chắn đọc 10 kinh thì con đọc thêm một kinh cho chắc ăn.”
- “Con Lần Hạt thường không?”
- “Dạ, con lần hạt thường để cầu nguyện cho các linh hồn nơi Luyện Ngục.”
- “Nhưng con là người Tin Lành mà.”
- “Đúng vậy, nhưng trong đức tin, con đích thực là người Công Giáo. Con coi đài EWTN, con coi tất cả những chương trình của cha, con đọc cả các sách cha viết.”
- “Làm sao con có thể đọc sách?”
- “Con có một dụng cụ để giữ cuốn sách và con dùng lưỡi để lật những trang sách.”

Nghe tới đây, nước mắt tôi trào dâng, người thanh niên này quả phi thường. Tôi ước gì mọi độc giả được nhìn thấy khuôn mặt của anh lúc đó. Tôi lặp lại, tôi chưa bao giờ thấy một khuôn mặt tràn đầy niềm vui như anh. Chưa bao giờ được nghe một câu chuyện giàu tình thương như câu chuyện này. Trên khuôn mặt Rick thấy rõ một khuôn mặt của một người yêu thương, thật rạng rỡ.

Tôi hỏi Rick: có bao giờ muốn trở thành một người Công Giáo không? Anh nói, muốn lắm chứ, anh muốn trở thành một người Công Giáo. Có một điều anh tiếc là đã không được rước Mình Máu Chúa.

- “Tại sao mục sư của con không đem đến cho con?”
- “Được chứ, nhưng thưa cha bánh đó không thật, không phải Mình Máu Chúa. Ngài không phải là linh mục.”
- “Con biết nhiều về Công Giáo quá hả?”
- “Ồ”, anh trả lời, “Con biết nhiều về đạo Công Giáo hơn là đa số những người Công Giáo. Những người bạn Công Giáo của con đã tới hỏi con về đức tin của họ.”
- “Con học ở đâu vậy?”
- Con có một người bạn là dì phước, bà dì phước này thường tới dạy con cách cầu nguyện, và lần hạt chung với con.”

Khi nghe nói có một dì phước dính líu vào cuộc sống tâm linh của anh nên mới rành rẽ về đức tin của người Công Giáo như vậy. Tôi cảm thấy phần khởi chấp nhận anh vô cộng đoàn đức tin mà không bắt anh phải đi qua thủ tục lớp Giáo Lý Tân Tòng, bởi vì trường hợp của anh rất khó khăn để qua những thủ tục như vậy.

Cha xứ hiện diện ngay đó, và với sự chấp thuận của ngài, tôi có thể ghi danh anh vào Giáo Hội. Hỏi lại anh lần nữa cho chắc chắn và cho anh được phép rước Chúa Lần Đầu.

Tôi nói với anh: “Con có muốn trở thành người Công Giáo ngay trong Thánh Lễ ngày hôm nay không?”

Anh nói, anh luôn cầu cho chuyện này được thành hình. Nói vậy có nghĩa là Rick đã chín chắn lắm rồi. Anh thảo luận với bà mẹ và không gặp sự cản trở nào. Nhưng Rick có hơi lo ngại về phía cha anh vì nếu anh vô đạo đột ngột như vậy, e rằng cha anh sẽ buồn phiền vì ông là một người Tin Lành rất mộ đạo.

- “Con phải cầu nguyện nhiều hơn nữa cho vấn đề này.” Anh kết luận: “Con không muốn làm cho cha con phải ngạc nhiên nhưng con muốn chuẩn bị phần tinh thần trước cho người.”

Chúng tôi dừng lại ở đó. Và trong thánh lễ bữa đó, tôi yêu cầu mọi người dâng thánh lễ cầu nguyện cho anh.

Sau đó anh lên làm chứng khi tôi cầm cái microphone. Anh nói với đám đông là những người Công Giáo thật có phước vì họ được biết Đức Mẹ từ hồi thơ ấu, trong khi anh chỉ mới biết Người không lâu. Anh nói về quyền năng của chuỗi Mân Côi và khuyến khích mọi người năng lần chuỗi và sống gần Trái Tim Vô Nhiễm Nguyên Tội Mẹ cùng Trái Tim Chúa Giêsu.

Người thanh niên trẻ này đã làm cho mọi người trong phòng hội, từ người lớn tới giới trẻ rơi nước mắt. Tôi nói với Rick: “Cha sẽ nói về con mỗi lần cha đi giảng.”

Anh chỉ cười, gật đầu và nói: “Chúc tụng Chúa Giêsu!”

Trong thế giới ngày nay đã có biết bao người bị tê liệt phần tâm linh nhưng người thanh niên trẻ này đã làm cho đức tin của mình bay bổng lên vùng trời cao, bay lượn trên đó trong niềm vui với Chúa. Anh là một người tàn tật trên phương diện thể xác nhưng linh hồn anh lại là một người khỏe mạnh nhất trong các linh hồn. Tôi thật vui mừng vì đã gặp được một người như anh.

Xin Chúa chúc lành cho con, Rick.

Lm. Ken Robert

(Thuận Hà) dịch theo tập san Mễdu